

Det nu foreliggende lovforslag er i det væsentlige overensstemmende med det udkast, som behandles i Nordisk Råd, og svarer til en lovgivning, der samtidig hermed søges gennemført i Finland, Norge og Sverige.

Til § 1.

Denne bestemmelse giver en almindelig bemyndigelse til under iagttagelse af de betingelser og den fremgangsmåde, som er foreskrevet i lovforslagets øvrige bestemmelser, at udlevere personer, der opholder sig her i landet, til et andet nordisk land for en handling, der er strafbar i det land, hvortil udlevering begæres. Det er derimod ikke en betingelse for udlevering, at det pågældende forhold eller tilsvarende forhold er strafbart efter dansk ret, jfr. dog § 4 om politiske lovovertrædelser og tildels § 2 om danske statsborgere. Dette vil bl. a. kunne få betydning med hensyn til overtrædelser af skatte-, told- og afgiftslovgivning, prislovgivning og lovgivning vedrørende indførsel og udførsel af varer samt valutaforhold.

Danske myndigheder skal efter forslaget i intet tilfælde være forpligtet til at imødekomme en fra et af de andre nordiske lande modtaget begæring om udlevering, men det er en naturlig forudsætning for den fællesnordiske lovgivning, at sådanne begæringer, når lovens betingelser er opfyldt, imødekommes, medmindre særlige omstændigheder i det enkelte tilfælde taler herimod.

Til § 2.

De af Danmark indgåede udleveringstraktater omfatter ikke udlevering af danske statsborgere, og disse udleveres efter fast praksis ikke. Under hensyn til det nære retsfællesskab mellem de nordiske lande og til det øgede samkvem mellem landenes befolkning har man imidlertid fundet det forsvarligt og hensigtsmæssigt at hjemle en begrænset adgang til udlevering af personer, der har indfødsret i opholdslandet. Efter bestemmelsen forudsætter udlevering af en dansk statsborger, at den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil han begæres udleveret, eller at udleveringsbegæringen angår en forbrydelse af særlig grovhed. Den førstnævnte af disse bestemmelser er begrænset til personer, hvis tilknytning til Danmark i nogen grad er formindsket, og som gennem nogen tids ophold i den begærende stat har haft lejlighed til at gøre sig fortløbig med dennes samfundsforhold. Bestemmelsen om udlevering af egne statsborgere for særlig grove lovovertrædelser er udformet således, at den alene hjemler adgang til udlevering, når handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i

4 år. I dansk lovgivning er straf af fængsel i mere end 4 år hjemlet for så vidt angår overtrædelse af borgerlig straffelovs § 119, stk. 1 og 2, § 120, § 133, stk. 3, § 144, § 145, § 146, § 158, stk. 2, § 164, § 166, stk. 1, § 167, § 172, stk. 1, § 173, § 177, § 180, § 181, § 183, § 184, §§ 186-190, § 192, stk. 2, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1, § 212, § 215 jfr. § 261, stk. 2, § 216, § 217, stk. 1 og 2, § 218, § 221, § 222, § 224, § 225, stk. 1, § 226, § 237, § 244, stk. 3, sidste pkt., § 244, stk. 4, sidste pkt., § 245, stk. 2, § 246, § 250, § 261, stk. 2, § 286 jfr. §§ 276 og 278-284, samt § 288. Kriteriet, der navnlig omfatter de groveste volds-, sædeligheds- og berigelsesforbrydelser, afgrænser i det hele en gruppe af lovovertrædelser, der i almindelighed vil være af en sådan grovhed, at hensynet til at beskytte egne statsborgere mod udlevering bør vige for den almindelige interesse i, at de pågældende lovovertrædelser bliver pådømt. Det bemærkes herved, at det jævnlige — på grund af vanskeligheder med hensyn til bevisførelse — vil være umuligt at gennemføre de pågældende sager i statsborgerlandet.

Til § 3.

Som anført under bemærkningerne til § 1 er det ikke en betingelse for udlevering, at det pågældende forhold er strafbart efter dansk ret. Derimod har man ment at burde stille det krav til lovovertrædelsens grovhed, at den efter lovgivningen i det land, hvortil udlevering ønskes, skal kunne medføre højere straf end bøde. Bestemmelsen i § 3, stk. 1, kræver blot, at den i det begærende lands lovgivning fastsatte strafferamme for det pågældende forhold skal omfatte frihedsstraf og er således ikke til hinder for enhver udlevering til en strafforfølgning, der forventes afsluttet med idømmelse af bødestraf. Det er dog forudsat, at en sådan udlevering kun finder sted i sager af større betydning.

Udlevering til straffuldbyrdelse foreslås i § 3, stk. 2, begrænset til tilfælde, i hvilke dommen lyder på frihedsstraf eller anbringelse i anstalt, eller der med hjemmel i dommen er truffet bestemmelse om sådan anbringelse. Retshjælp med hensyn til fuldbyrdelse af bødestraf kan for så vidt angår forholdet mellem Danmark, Norge og Sverige ydes efter bestemmelserne i konventionen af 8. marts 1948 om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme i straffesager, jfr. lov nr. 232 af 28. maj 1948, bekendtgørelse nr. 41 (lovtidende C) af 12. august 1948 og kgl. anordning nr. 356 af samme dato. Denne retshjælp omfatter dog ikke afsoning af bødeforvandringsstraf, men kun *inddrivelse* af bødebølbene. Spørgsmålet om tilvejebringelse af en ordning, hvorefter en person i opholdslandet kan hensættes til afsoning af forvandringsstraf vedrørende bøder, der er pålagt i et